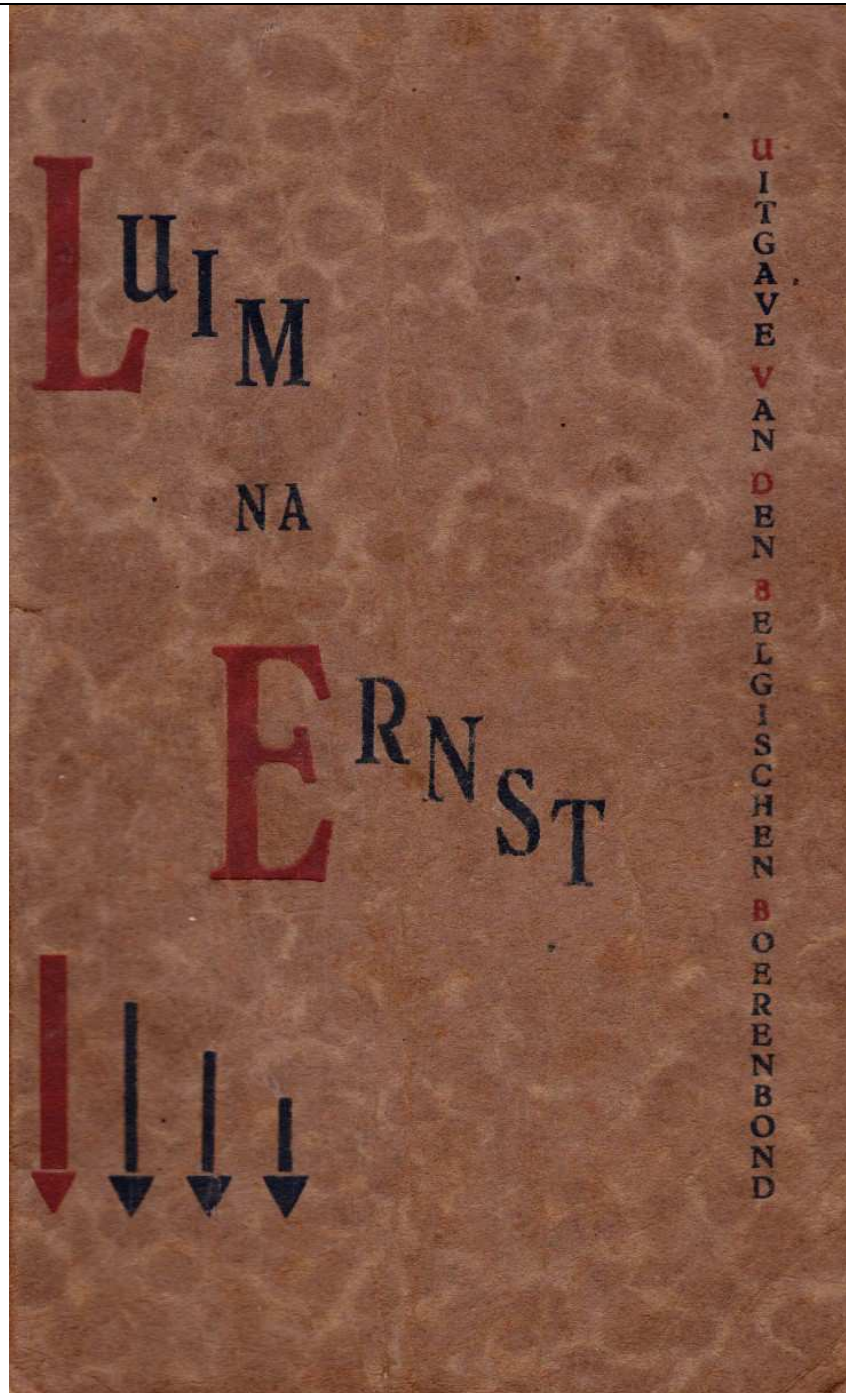

**Smaakmaker tot het
digitaal boekje**

Digitale versie 2021

K. Mertens, red.

Studium Generale vzw

*Kristine Krouwingshite
Boelen Neeth.*

LUIM NA ERNST

KLUCHTIGE ALLEEN- EN TWEEspraKEN

TEN GERIEVE VAN

BOEREN- EN BOERINNENGILDEN

∴ EN JEUGDAFDEELINGEN ∴

UITGAVE VAN DEN BELGISCHEN BOERENBOND

INHOUDSTAFEL

Op wacht	3
De Vrouwen hebben altijd gelijk	8
O, die Jonkvrouwen !	12
Ik ben naar den Pastoor geweest	17
Ha, die Meiden !	24
Wat men in de gazet kan lezen	27
In Vlaanderen Vlaamsch	29
De moderne wereld	32
Huishoudelijk Tooneeltje	35
Trientje de Bezembindster	38
'nen Ballon !	42
Siska Zeerenteen	46
Moeder en Dochter	54
De Telefoon	56
Een Sermoen	58
Openbare Verkoopng	59
De mislukte Bruiloft	61
De Schoolmeester en Hans	66
Toch liever Boerin	70
Een kurieuze Markt in de Hoofdkerke van Brugge	72
Pieter Nelle	74
De Advokaat en de Boer	79
Op onzen Jubilee	87
De Plezietrein	90
De Zwaantjes	93
St. Jozef's leere	94
Ach ! Mijn Neuze !	98
Liesje	104
Het Breistertje	106
Klein zijn is geen schande	107
De zeven Ezels	109
Nelleken Schoonrok	109
De St. Pieterskerk te Rome	112
Boerke Naas	117
De waarzeggende Kwartel	121
Een aardig misverstand	123
Griet Ontevreden	125
Al Vodden	128

LUIM NA ERNST

OP WACHT...

(Komt op : 'n jong mensch — 30 tal jaren. — Heeft veel last met z'n hoogen halsboord. Men ziet het hem duidelijk aan dat hij die dracht niet gewoon is. Heeft een ouderwetschen regenscherm mee, strooien hoed, handschoenen. Schijnt erg blijgezind. Kijkt even naar z'n uurwerk :)

't En kan verdikke, nie beter passen. Spijtig dat 't wêer nie mee 'n valt ; maar ja, we moeten 't nemen zooals we 't krijgen, zei m'n grootvader zaliger altijd...

Moest haar vader niet zoo'n vieze vent zijn, 'k ging haar binnen halen, maar gottekes toch, die mensch heeft zichzelf niet gemaakt.

Nog iets...

(steekt de hand in 'n handschoen)

is 't nu den linkschen of rechtschen handschoen die men moet dragen ? Verdikke, dat ik toch zoo'n korte memorie heb ! Lowie heeft het me pertang nog gezeid. Alla, dan maar op goed valle 't uit...

Ja, ja !...

(fluit 'n liedje)

Wachten is zalig, zei moeder zaliger altijd...

(fluit weer, met de handen in de broekzakken. Dan plots:)

'k Ben ekik hier zoo maar aan 't fluiten gelijk een straatjongen. Moest haar vader eens hooren dat ik hier op haar sta te wachten...

(wandelt heen en weer, kijkt naar z'n uurwerk en «werkt» aan z'n «col». Steekt plots z'n hand uit als om te voelen of 't regent.)

Verdikke toch, 'k had het nog gepeisd !...

(wil eerst z'n strooehoed onder z'n jas bergen alsof hij niet wist een regenscherm bij zich te hebben ; dan schijnt hij 't zich toch te herinneren, doet hem open en zet z'n hoed weer op.)

Gelukkig dat ik m'n paraplu meegebracht heb. 'k Was 't bijna vergeten dat ik hem bij me had... Verdikke, 'k heb me mispakt, 't is die van 't oud systeem die 'k meegenomen heb. Haast en spoed is zelden goed, zei m'n grootmoeder zaliger altijd... maar d'r is toch ook 'n voordeel aan vast — niet aan dien haast en spoed, maar aan m'n paraplu — immers als 't regent, kunnen w'er gerust met ons tweeën onder... en als 't niet en moet, ook nog wel...

(droomend :)

Wat 'n hemel zou dat hier zijn
onder dezen paraplu !...
'n hemel mee blozende kaakskes,
e snoezig gezichtje,
schoon blond haar,
'n lachend wipneuske,
twee oogskes lijk sterren,
'n mondje lijk...

(vindt het niet. Nuchter...)

daar komt het nu niet op aan.

(poos)

'k Geloof dat ik dezen avond nooit zal kunnen vergeten !... Oordeelt !...

Hiernevens woont Marieken... 'n beeldschoon meisje — ge'n kunt het u niet voorstellen, zie — en braaf ! deftig ! In de hoogmis zit z'altijd rechtover mij. 'k Zal u zeggen hoe dat komt !

Vroeger zat ik mee Lowie altijd van achter in de kerk... maar ja... zie... hoe zou 'n mensch dat moeten zeggen eh?... Alla 'k en was er geen mensch meer van en op 'nen zekeren Zondag ging ik mij rechtover haar zetten. Ja, 'ne mensch moet toch op een of ander manier beginnen !... 's Anderendaags kwam M. de Paster mij gelukwenschen omdat ik toch 'n bewijs van wilskracht gaf door me zoo ineens van voor in de kerk te komen zetten en zie, sedert dien dag heb ik er potverdikke nóg zooveel moed op...

— Maar nondekoekestelle, waar blijft ze nu zitten? —

'k Peisde zoo : nu zal ze me toch wel zien, zeker. Maar nee ! Dat is nu al korrekt 7 jaar dat ik wacht en z'n heeft nog nooit naar mij gekeken... Waaruit ik toch besluit dat het een buitengewoon braaf meisje moet zijn...

— Verdikke toch, wachten is zalig, zei moeder zaliger altijd, maar 't is verdrietig !...

Verleden week ging ik naar 't concert en — verdikke, verdikke, hoe 'n mensch z'n geluk toch kan vinden — ze zat nevens mij. 'k Peisde zoo : nu moet ik haar toch aanspreken, maar 'k werd al zoo rood als een tomaat, alleen door er op te peinzen, en als ze dat zag, begon ze ook te blozen gelijk 'n kriek. Maar ik kreeg moed. Ze wilde 'nen program koopen want ze haalde geld uit haar saccoche, maar 'k zei algauw : « Iffra, dat 'n is niet van-doen zulle, ge moogt in den mijnen kijken » en ze begon nog meer te blozen. 't Was of er 'n gloeiend kachelken nevens mij zat. En anders 'n heb ekik haar

Toelichting

Dit ernstig besmeurd exemplaar behoorde ooit toe aan de “Kristene Vrouwengilde van Baelen-Neeth”. Aan de top van de Boeren- en boerinnengilden was de inspiratie blijkbaar royaler aanwezig vermits de “Kristene (arbeiders)vrouwengilden” er dankbaar gebruik van maakten.

Ondanks de vervuiling heb ik het boekje toch opgenomen in onze digitale bibliotheek omdat het een goede kijk geeft op de wijze waarop het verenigingsleven vorm gaf aan de ontspanning van de leden. Een ander boek uit onze digitale bibliotheek, het werk van doctor Theo Deronde (Keurboek nr 3 van 1930, Davidsfonds) “Het tooneelleven in Vlaanderen door de eeuwen heen” toont aan hoe groot de drang was om in lichamelijke expressie het publiek te vermaken, te boeien, te ontroeren. Net zoals het zingen in groep (zie “Vlaanderen zingt”) een behoefte vervult om zich vokaal te uiten, is het theater een manier om in de huid te kruipen van het personage dat men uitbeeldt en een rol te spelen die men in het werkelijke leven niet kon, mocht, durfde te beleven. Het publiek anderzijds liet zich graag betoveren door de schijnwereld die door de acteurs werd opgeroepen en waarin straffeloos de gruwelijkste feiten werden geëvoceerd. Zie ook het werk van L.H. Cotvooghel (wijlen de Balenaar Herman Geerts): “Rare vogels”, door Studium Generale vzw herdrukt in 2002, waarin het toneel van de Balense Sint-Barbaragilde uit de hilarische doeken gedaan wordt.

Kamiel Mertens, redacteur Digitale Bibliotheek van Studium Generale vzw
Balen, 04 november 2021